

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(Συνένχεια εκ του προηγούμενου)

Λαχταρούσε ν' άκούση κάτι πού νά του δώσει έλπίδα, νά τόν παρηγοήσει...
'Επηρεά με συμπάθεια τό χέρι του ανάμεσα στά δικά μου, έσκυψα και τού είπα :
— 'Ησυχάστε. 'Εχω κάτι νά σ'ς πώ. Κάτι εύχαριστό.. Τά μάτια του άστραφαν. Αιτιάνθηκα τό χέρι του

νά τρέμει, νά σπαρταράη ανάμεσα στά δικά μου.

'Η άνυπομονησία τόν έπινε ν..

Φοβήθηκα μήν πάθη τίποτε έξαφνα και τού έδωσα να πιη λίγο νερό. Τό ήπιε γρήγορα-γρήγορα και ξεναστούλασε τό μάτια του άπάνω μου μέ λαχτάρα.

— Πέστε μου.. Μιάστε μου... Λυπηθήτε με... 'Εμάδατε πού είνε... Θά τήν δώ πρην πεθάνω ;
— 'Ω φίλε μου, φίλε μου, τί λόγια είνε αυτά πού μου λέτε ; Γιατί χάνετε τό θάρρος σας ; Θά γίνετε καλά, θά εύχησθε, μή λέτε τέτοια πράγματα...

— Κυρία κόρησα... σ'ς εύχαριστώ... Ζητάτε νά με παρηγορήσετε... σ'ς εύχαριστώ... σ'ς εύχαριστώ πολύ... Μή με αφήνετε περισσότερο στην άγανά μου. Πέστε μου θά τήν δώ ; Θά θέληση νά μου κάμη τήν τελευταία αυτή χάρη ; Πού είνε ; Πέστε μου, ό πέστε μου, σ'ς κτετεύω... Κράμμαι άπό τά χείλη σας κόρησα... Πεθάνω !..

— 'Ησυχάστε φίλε μου. 'Ο, τι έχω νά σ'ς πώ είνε πραγματικός εύχαριστό.

— Είδάτε τήν Λιάνα ;

— 'Οχι, τής έπηλεγράφησα.

— Βρίσκειται πολύ μακριά άπ' τό Παρίσι ;

— 'Οχι, θά είνε έδω πολύ γρήγορα. 'Ησυχάστε..

— Θά ρθί ; Μου λέτε άλήθεια ; Δέν παίζετε μέ τόν νόνο μου κόρησα ; Συγχωρήστε με γιά τά λόγια μου πού σ'ς έλω... 'Αν ξεράτε πόσο υποφέρω !..

— Δέν σ'ς παρεξηγώ κ. Σαβάζ. Σ'ς συμπωνώ και φρονιζώ νά κάω ότι μπορώ γιά σ'ς. 'Επηλεγράφησα στη Λιάνα και γυρίζει..

— Ξέρει π'ς είμαι άρρωστος ;

— Ναι.

— Και είσθε βαβαία, κόρησα, π'ς θά γυρίση ;

— 'Απολύτως βαβαία. Μου έπηλεγράφητε.

— Σ'ς έπηλεγράφησε ! 'Η ίδια !..

— Ναι, άπό τή Ρώμη. Μου ζήτησε πληροφορίες γιά σ'ς. Θάρρη, μήν άνυσχητέ..

— Ναι, ναι, έχετε δικη, θάρρη. Γνωρίζω καλά τήν καρδιά της.. 'Ω Θεέ μου !.. 'Ω κυρία κόρησα, πόσο σ'ς είμαι ευγνώμων !.. Π'ς θά μπορέσω νά σ'ς άνταποδώσω τό καλό πού μου κάνατε ;

— Φτωχέ μου φίλε... Δέν ζητώ τίποτα άπό σ'ς. Είχα καθήκον νά σ'ς βοηθήσω στη δύσκολη αυτή περίπτωση και σ'ς βοηθώ μ' όλη μου τήν προθυμία. Αυτό είνε όλο..

— Εύχαριστώ κόρησα ! Σ'ς εύχαριστώ ! 'Ο Θεός νά σ'ς τό άνταποδώσθ..

Και τά μάτια του βούρκοσαν..

Τόν καθρούαξα, τού μίλησα μέ καλωσύνη, κ' έφυγα έντελώς ήτυχη. Είχα κάμει μία καλή πράξη. 'Ετσι μπορώ νά πώ π'ς ξελεύθηκα γιά τό κακό πού τού είχα κάμει..

'Αρκεί μόνον νά μήν άργήση νά γυρίση ή Λιάνα..

('Απ' τό 'Ημερολόγιο τής Λιάνας Σαβάζ)

(Τήν μετεπομέννν τό βράδυ)

Νά 'μαι στό Παρίσι !

Δέν είδα άκόμη παρ'ι τήν κόρησα και τό γιατρό π'ν 'Ερνέστω. Συμνημένη καθώς ήμουν οίχτηκα στά πόδια του και τού φώναξα :

— Σώστε τον ! Σώστε τον, σ'ς κτετεύω !..

Είμαι σ'ν κρεάλλη..

'Ο γιατρός δέν μ'νυ έδωσε πολλές έλπίδες γιά τόν 'Ερνέστο. 'Η πληροφορία του αυτή μέ πλήγωσε β'ιειά.

Δέν θά ήθελα νά πεθάνη ό 'Ερνέστος. 'Αν συμβή αυτό, Θεέ μου, άν συμβή αυτό θά τραλακτώ..

Θά έχω διαρκώς τήν τύψη ότι τόν σκότωσα εγώ !.. Κι' όμως δέν ήθελα, δέν θέλω νά συμβή αυτό. Δέν θέλω νά πεθάνη.

'Ο Ζάκ βρίσκειται στην ίδια δύσκολη θέση πού βρίσκουμαι κ' εγώ. Συναισθάνεται τό μέγεθος τής συμφορας άν συνέβαινε νά πεθάνη ό 'Ερνέστος. Κόβεται κλειμμένες και καταριέται τή σκληρή κ' άδικη μοίρα του πού τόν ποτίζει καινούργια φαρμάκια.. Γιατί νά μήν μπορέ ή χαρή τήν άγάπη του ; 'Αν με ήπρε άπ' τόν 'Ερνέστο τόκαμε γιατί δέν μπορούσαμε νά ζήσουμε ό ένας μακριά άπό τόν άλλο..

Τόν φοβίζει ή σκέψις τής κατακωυνης τού κόσμου έναντίον του, άν ό 'Ερνέστος πεθάνη !..

Τι θά πούν τότε γιά μένα ; Τι θά πούν γ' αυτόν ; Θά οίξουν έλάνο μας τήν αιτία τού θανάτου ! 'Η ζωή μας θά κατανήση μαρτύριο !..

Δέν ρώτησα τόν Ζάκ άν ήθελε νά πάω νά δώ τόν 'Ερνέστο ή όχι. Είμαι όμως υπερέβουλη π'ς είνε συμφωνός μαζί μου. Ναι, θά πάω νά τόν δώ. Πούδές ζέει ;... 'Ισως ή παρουσία μου, ή παραμονή μου κοντά του νά τού κάμω καλό. Τό ποθώ τόσο πολύ αυτό !

Είδοποίησα τήν κόρησα νάρρη νά πάω μαζί ως τό σπίτι.. τό σπίτι μου.. Προσπαθώ νά κάω κουράγιο, σφίγγω τήν καρδιά μου, καταβάλλω κάθε προσπάθεια γιά νά τόν άντικρώσω χωρίς νά σπάση ή καρδιά μου και νά γίνη κομμάτια..

'Ο Θεός άς με βοηθήση..

('Απ' τό 'Ημερολόγιο τής Λιάνας Σαβάζ)

(Λίγο άργότερα)

Κάθε έλπίδα μ' έχει πιά έγκαταλείψει, μ' έχει έγκαταλείψει τό θάρρος μου, ή συμφορές πού μέ χτυπούν είνε πολύ βαρείες κ' άβάστακτες.

'Ηρθε ή κόρησα και μέ ήπρε νά πάω σπίτι. Σ'ν όλο τό δρόμο ή καρδιά μου χτυπούσε και σπαρταρούσε σάν τό πληγωμένο πονηί ! Δέν λέγαμε λέξή ή μια στην άλλη άν και είχαμε τόσες ήμέρες νά Ιθαθύμαμε, άν και συνέβησαν τόσα γεγονότα στό μεταξύ.

'Οταν τό σύκοινητό δεχασ στην πόρτα τού σπιτιού τά γόνατά μου λύγισαν, νόμισα π'ς θά λιποθυμήσω.. 'Η κόρησα μ' άπ'αξε άπό τό μπράτσο και μ' άνέβασε έπάνω προσπαθώντας νά μου δώση θάρρος.

— Μην κάνης έτσι, γιά τό Θεό ! 'Εχε θάρρος. 'Η πραγματική λιποψυχία σου θά τόν έσκότιανε. 'Από τήν ψυχραιμία σου ξεαρτάται τό πάν..

Θέλησα νά τής άπαντήσω μ' δέν είχα τή δύναμη. Τήν άφησα νά με παρασύρη ως έπάνω, στό σαλονάκι, όπου σωριάστικα σε μία κολιτρόνα. Είχε κοπεί ή πνοή μου σ'ν νάχα κάμει μεγάλο δρόμο πεζή..

'Η ύπερησία τού σπιτιού μέ δέχτηκε μέ σεβασμό και καλωσύνη πού δέν τήν περιμένα. Μάς είπαν π'ς ό 'Ερνέστος είνε ζωντανός. 'Αποφασίσαμε τότε νά τόν δη πρώτα ή κόρησα και νά τόν προετοιμάση πρην παρουσιαστώ εγώ μπροστά του..

'Επαρμένεμα όλίγα λεπτά όσο νά έρθη ή νοσοκόμος πού τού παρασκεύασε τις ήμέρες τής άρρώστασις του και νά ειδοποιήση τήν κόρησα, όταν έξαφνα άκούσαμε δυνατές φωνές και θρήνους.

Θεέ μου πόσο έτρονάει ! Τό αίμα μου έπάγασε, ή καρδιά μου έπαψε νά χτυπά. Τί είχα συμβεί ;

'Η καρμερίερα πηγαινοεπιε προς τό δωμάτιο τού άρρώστου τόν άντίκρυσε έξαφνικά ξεκλωμένον κάτω άναίσθητο, στη μέση τού πλαγιού δωματίου.

Τί είχα συμβεί ;

'Οπως έμμαντέψαμε ή ό 'Ερνέστος άντελήθη τήν οφείη μου στό σπίτι ή ή νοσοκόμος άφησε νά τής ξεφύγη κάποιον κουβέντα. Και σ'ς μία στιγμή πού ήταν μόνος του έντελώς, τινάχτηκε όρθός, κατόρθωσε νά ντυθή όπες - όλος κ' έτρεξε προς τό σαλονάκι.

Μά ή δυνάμεις του τόν έγκατέλειψαν, ζαλλίστηκε, έχασε τις αισθήσεις του και σωριάστηκε κάτω άναίσθητος !

Τόν μετ'φεραν στό κρεβάτι του και έκάλεσαν άμέσως τό γιατρό, ό όποιος ήρθε σέ λίγο άνήνοχος. 'Εξήτασε τόν 'Ερνέστο κ' έκούνησε θλίβρα τό κεφάλι του. 'Εκαμε παρατηρήσεις, στη νοσοκόμο γιατί δέν τόν έπέβ'επε κ' έτρεξε στό σ'λλόν νά με παρακαλέση νά αναβάλλω γιά αύριο τήν παρουσίασί μου στόν άρρωστο ό όποιος; έξακολουθούσε νά μέν άναίσθητος..

'Η κόρησα ήρθε σέ λίγο μ' έπήρε κ' έφύγαμε. 'Εφυγα μέ βαρειά τήν καρδιά, άπελπισμένη, γεματη κακές σκέψεις.. Π'ς θά τελειώναν δια αυτά ;

Είμαι λοιπόν καταραμένη και φέρνω παντού ή δυστυχία και ή συμφορά, όπου πατήσι τό πόδι μου κ' όπου βρεθώ ;

('Ακολουθεί)

Τόν βρή*ε ξεκλωμένον κάτω, άναίσθητον !.